

Тихо шушнатъ въ сладкий здрачъ вечерни
Листи. Мръква. Пламва отъ свѣтила
Неброени сводътъ синъ, безмѣрни, —
Дрѣме мжка свѣтска, скръбъ, теглила.

Богъ единъ въ бездънната небесни
Бди съсъ прѣста на уста и гледа
На въртещитѣ се рове отъ бѣсни
Мирове. Той, сѣкашъ, мълкомъ заповѣда:

— Тихо, кротко! Съ вашето хвърчене
Вихрово, шумъ, трѣсъкъ не правете
И на люлката на вѣчното мжчене —
На земята — краткий сънь пазете.

ПРѢСПА

Изъ прозореца си мълкомъ
Гледамъ Стара-Планина, —
Бѣла прѣспа оцъ се мѣрка
Върху гола висина.

Слънце пали, вѣтри духатъ,
А тя все тѣй чиста трай,
Като книга, где сждбата
Има нѣщо да чертай.

